PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Nr. 7
(222)
Anul XXI - APRILIE 1968

CONSTANTIN
încearcă să ia cu asalt vîrful piramidei...
(în imagine, în duel cu perechea Ștefănescu - Tîlvescu, STEAUA - FARUL 3-2)

Foto: Ion MIHĂICĂ

CE LOC OCUPĂ SPORTUL ÎN VIAȚA DV.?

o anchetă a revistei „SPORT" printre muncitori, funcționari, elevi și studenți

UTA și resursele ei... locale

DOBAY
oaspete al redacției noastre

ȘI ACUM, MEXICUL!...

«Consiliul Național și consiliile teritoriale pentru educație fizică și sport, federațiile și cluburile vor acorda o atenție deosebită pregătirii și participării sportivilor români la viitoarele Jocuri Olimpice».

(«Rezoluția Conferinței pe țară a mișcării sportive» — 1967)

EDITORIALUL NOSTRU

de **MIRCEA COSTEA**

Mai furtunoase ca altădată, datorită dîrzeniei neobișnuite a disputelor, ecourile Jocurilor Olimpice de iarnă s-au stins, totuși, cuminți, în fișele statisticienilor de specialitate, cum se întîmplă cu toate întrecerile sportive, oricît ar fi de mari. Victorioșii și-au rînduit medaliile în vitrina cu trofee și se pregătesc de noi victorii, înfrînții își revăd planurile de pregătire, în vederea altor asalturi, poate mai fructuoase.

După ce au fost estompate, doar pentru cîteva săptămîni, de coborîrile de fulger ale lui Killy și ale altora, de zborul pucului de hochei sau eleganța arabescurilor patinatorilor artistici, Jocurile de vară au reintrat în actualitate.

Mexicul se profilează la orizont. Și dacă frumusețile Olimpiadei albe au fost gustate de milioane de oameni doar în ultimii ani, grație îndeosebi televiziunii, Jocurile de vară au mai de mult milioane de prieteni statornici, care le așteaptă cu nerăbdare.

Mai bogate în probe și sentimente, Olimpiadele de vară oferă — sportivilor și spectatorilor, deopotrivă — fațete multilaterale ale frumuseții și tăriei corpului și sufletului omenesc. Străfulgerarea sprintului, încrîncenarea în dureroasa probă a maratonului, bărbăția luptelor, tăria mușchilor, alunecarea în apă, iuțeala floretiștilor și cîte și mai cîte, încîntă ochiul în sumedenia de probe și sporturi, individuale sau colective.

Va cobori «suta» sub 10 secunde? Ce va aduce pista de tartan? Va reuși inepuizabilul Bikila să-și apropie și a treia medalie de aur? Ce năzdrăvănii va produce mult controversata altitudine? Va răsturna firea lucrurilor, clasamentul valorilor? Iată doar cîteva din întrebările care preocupă lumea sportivă în preajma Olimpiadei din Țara Aztecilor, poate cea mai interesantă și mai plină de neprevăzut din cîte au fost.

Iar dacă pentru iubitorii din tribune ai sportului pînă la toamnă pare să fie o veșnicie, pentru sportivi cele șase luni care au mai rămas pînă la primul start par extraordinar de puțin. Desigur, nu pentru toți...

Adevărul este că, dacă ne dăm bine seama, în lume pregătirile au intrat în faza finală. Cum s-ar spune, s-a luat măsură pentru uniforma olimpică și s-au lipit fotografiile pe pașapoarte. Se știe de pe acum, cine **va completa** loturile olimpice, de la cine și ce se așteaptă.

Facem această afirmație bazați nu numai pe experiența ultimelor Olimpiade, dar și pe cele ce ne spuneau cei întorși în toamnă de la «Săptămîna preolimpică» din Mexic (a doua la care asistaseră), că încă în 1967 au luat parte la întreceri sportivi candidați la primele locuri.

În ceea ce ne privește, am vrea să sperăm că la Ciudad de Mexico va fi îndeplinit angajamentul luat după Tokio, ca țara noastră să fie mai bine reprezentată valoric. Există și temeiuri. Un număr important de antrenori, medici și alți specialiști au urmărit întrecerile din Țara Soarelui Răsare. Analizele competente și profunde care au urmat au arătat, pe lîngă ce a fost bun, pe lîngă condițiile de concurs tot mai grele, și o serie de lipsuri în planificare și pregătire, fără de care succesele ar fi fost mai însemnate. S-au tras concluzii, s-au făcut planuri, s-a scris în presă săptămîni întregi după Tokio. S-a scris și după repetiția generală din Mexic.

Așteptăm acum cu încredere roadele.

În ultima vreme, o serie de sportivi fruntași ne-au adus satisfacția succesului în grele competiții mondiale și europene. Scrimerii, caiaciștii și canoiștii, boxeri, luptători, atleți sau trăgători au obținut victorii care ne permit să privim cu încredere spre Mexic.

Este îmbucurător faptul că, spre deosebire de perioada dinaintea J.O. de la Tokio, cînd majoritatea antrenorilor și coordonatorilor de loturi se și vedeau cu buzunarele doldora de medalii de aur, există în prezent mai mult realism în cîntărirea posibilităților. Fără să se cadă în cealaltă extremă, este bine ca aprecierea lucidă a potențialului sportivilor să fie adîncită, pentru a nu mai... vinde pielea ursului din pădure, pentru a nu mai crea iluzii deșarte, pentru a cerne mai bine valorile și a nu îngădui «excursii» în contul organizației. (Mexicul e la fel de departe și de costisitor ca și Japonia). Trebuie instaurat un climat de răspundere maximă în rîndul tuturor specialiștilor și tehnicienilor, care să înțeleagă că ridicatul din umeri sau autocritica **post-factum** și întoarcerea liniștită la «treburile obișnuite» nu vor mai putea încheia eventuale eșecuri, cum s-au petrecut uneori lucrurile.

Ne amintim că, după Tokio, s-au întocmit planuri de pregătire, cluburile și organele sportive teritoriale și-au luat angajamente precise, stabilind ele însele cîți sportivi de valoare vor da loturilor olimpice. Am asistat cu strîngere de inimă cum cifrele respective au tot fost ajustate de chiar cei ce s-au angajat. Ar fi bine ca secțiile de resort ale CNEFS și federațiile să analizeze de urgență care este situația în prezent, trecînd sarcinile asupra noilor organe locale, pentru ca nu cumva la toamnă să ne trezim că se răspunde cam așa: **«planul cu sportivii olimpici? Ehei, asta era cînd cu regiunile!»** Că la urma urmei, cluburile și asociațiile sînt aceleași, iar organele județene au posibilități mult mai mari să îndrumeze și să coordoneze activitatea de performanță.

Credem, ținînd seama tot de experiența trecută, că e tocmai timpul ca Comitetul Olimpic Român să ia în discuție cum s-au îndeplinit sarcinile stabilite în plenara sa de-acum un an, cum își fac datoria federațiile și cluburile sportive în pregătirea participării la Jocurile Olimpice din vară. O mai strînsă participare a membrilor COR la faza finală a pregătirilor ar fi binevenită și cînd spunem aceasta ne gîndim la capacitatea și experiența bogată a celor ce compun acest for.

Plenara C.N.E.F.S. din luna februarie a acestui an a stabilit o serie de măsuri importante privind pregătirea pentru J.O. de vară.

Este, după părerea noastră, vremea ca secțiile tehnice ale CNEFS și federațiile sporturilor olimpice să studieze cu atenție (și repede) starea pregătirilor. Debutul sezonului în aer liber să constituie semnalul **pregătirilor finale.** Cu șase luni înaintea Olimpiadei se știe cine va putea și cine nu să reprezinte cu cinste țara la Jocurile Olimpice. Stabilirea loturilor, definitivarea programelor de lucru, pe baza concluziilor specialiștilor care au fost la repetițiile olimpice din Mexic, renunțarea — în ajunul întrecerilor — la orice experiențe neconfirmate, verificarea periodică **obiectivă** a «candidaților» să fie în preocuparea celor însărcinați cu pregătirea. Aici am vrea să atragem atenția asupra unor greșeli din trecut privind verificarea potențialului celor din lot. Se știe că, înainte de Tokio, unii sportivi au forțat pregătirea în preajma verificărilor, ca să-și asigure locul în lot, pentru ca la Olimpiadă să evolueze slab. Specialiștii noștri dispun, credem, de suficientă experiență și mijloace de control în acest sens, astfel încît să nu ne mai furăm căciula, să nu se mai transforme concursul de verificare (a se citi **locul în lot**) în... scopul final al unor sportivi.

Să folosim din plin perioada care a mai rămas pînă la Jocurile Olimpice. Muncă intensă, de zi cu zi, cu stăruință și simț de răspundere, din partea tuturor factorilor! Iată ce așteaptă de la sportivi, de la profesorii lor, de la cluburi și federații, din partea noastră, a tuturor celor ce muncim în mișcarea sportivă, masele de iubitori ai sportului.

Și, spre deosebire de trecut, poate ar fi bine ca principalele concursuri care marchează etapele de pregătire să se desfășoare, cu fastul cuvenit, în fața publicului, a entuziastului nostru public. Aceasta ar mări exigența în muncă a sportivilor și antrenorilor, răspunderea față de masele de spectatori, ar da posibilitate acestora din urmă să aprecieze cu proprii ochi valoarea pregătirilor, în sfîrșit, ar constitui o bună propagandă pentru sportul de performanță. Spre a nu mai aminti că simbioza sportiv-spectator constituie condiția primordială a existenței activității sportive în general, a sportului de calitate, în special.

Departe de a pretinde că am epuizat problemele majore care fac obiectul pregătirilor actuale pentru Jocurile Olimpice din Mexic, am vrut să subliniem cîteva aspecte pe care le socotim vrednice de atenție.

Promitem să revenim, cu considerații la concret. Sperăm să avem de spus multe lucruri bune.

PUȚINII ATLEȚI CLUJENI CANDIDAȚI OLIMPICI!

În paginile de atletism
Textele: Horia CRISTEA
Fotografiile: Ion MIHĂICĂ

În anii trecuți, cînd era rostit numele MOINA, gîndurile îți zburau imediat la Cluj, spre pista de atletism a parcului sportiv fundat de dr. Iuliu Hațieganu, unde feciorul din Moci își pregătea triumfurile la 100 m, 200 m, 400 m, 4 × 100 m, triatlon, iar alături de el o întreagă pleiadă de tineri încerca cu succes să-l imite.

Anul acesta, an olimpic, ale cărei luni pînă la starturile de la 2 300 m altitudine sînt în impuținare, cînd rostești numele MOINA gîndurile îți zboară tot la Cluj, dar nu spre pista de atletism, ci spre gazonul stadionului Tineretului, unde cei «unsprezece» purtători ai lui «U» bat mingea rotundă de piele.

Anul acesta, cînd pronunți numele antrenorului dr. Ion Arnăut, vibrațiile sînt aproape imperceptibile. Atletism...

Anul acesta, cînd pronunți numele antrenorului Constantin Teașcă, vibrațiile ating superlative seismice. Fotbalul!

O, tempora! În trecut — tradiția afirmării atletismului clujean. Azi — încercări de cristalizare a «tradiției anonimatului». Cu toate că la Ciudad de Mexico nici un fotbalist român nu este chemat să lupte pentru vreun trofeu, cît de mic ar fi el. În vreme ce acolo, în Țara a doua a piramidelor, a aztecilor, atletismul nostru țintește nu numai puncte... Iar o contribuție vor încerca să și-o aducă și atleții clujeni. Sînt puțini, e drept, dar, spre cinstea lor, sînt candidați olimpici, și năzuiesc ca prin rezultatele lor să împiedice victoria tradiției anonimatului în atletism, să o reînvie pe aceea din anii trecuți pentru care Clujul stîrnea atîtea invidii. Aceștia sînt ILEANA SILAI... KURT SOCOL... VASILE SĂRUCAN...

Dr. Ion Arnăut, antrenorul secției de atletism a clubului Universitatea Cluj, împreună cu o parte din elevii săi (cu și... fără galoane).

Puţinii atleţi clujeni candidaţi olimpici!

ILEANA SILAI

Am găsit-o pe Ileana Silai printre muguri. Era la capitolul exerciţii de forţă. În aer liber. Am cerut lămuriri. Antrenorul ei, Gheorghe Biro, mi le-a dat: **«Exerciţiile de forţă nu au un caracter de sezon. Este greşit să li se acorde atenţie numai iarna, iar în timpul sezonului competiţional să fie puse la naftalină. De aceea, nu trebuie să mire pe nimeni văzînd-o pe Ileana lucrînd FORŢĂ chiar şi în toiul verii! Totul e să nu se dozeze greşit, fie prea mult, fie prea puţin.»** Lucrul... de galeră s-a terminat. Hantela a fost abandonată, pantofii de scafandru au fost inlocuiţi cu «cuie» şi Ileana a inceput să măsoare kilometrii.

Ce finiş a avut Ileana anul trecut?

Biro răspunde: **«Un finiş aplaudat de federaţia noastră de specialitate: 2 : 05,6. Nou record. Am intervenit şi le-am explicat tovarăşilor că Ileana Silai a realizat numai obiectivul propus de federaţie: 2 : 06,0. Ar fi putut să realizeze şi obiectivul pe care i l-am fixat eu: 2 : 05,0. Dar Ileana a avut în 1967 doar trei concursuri internaţionale «tari», la Moscova, la Oslo şi la Groningen (unde a şi făcut recordul). Nu însă suficient de tari. În toate a condus ea cursa. Cu totul alta ar fi fost soarta recordului la 800 m dacă Ileana ar fi întîlnit-o în 1967 pe australianca Pollock, recordmana mondială, la Stockholm, sau pe iugoslava Nikolici, campioana europeană, la Ciudad de Mexico. Înainte de Balcaniada de la Istanbul i s-a spus Ilenei Silai că dacă va face record în Turcia va pleca de acolo în Mexic, împreună cu Mihaela Peneş, Viorica Viscopoleanu şi Şerban Ioan. Mie mi s-a recomandat să-i alcătuiesc elevei mele un grafic special pentru record. În sinea mea am rîs: dacă recordul depinde de cum alcătuieşti graficul, atunci ar trebui să ne dea recordurile afară din casă! Ileana n-a făcut record, dar a cucerit medalia de aur. E adevărat, Vera Nikolici nu a participat. Chiar şi această medalie era suficientă pentru ca Ileana să capete paşaportul preolimpic. Nu l-a căpătat. Dintr-o defecţiune pentru care federaţia şi-a făcut autocritică.»**

Ce finiş va avea Ileana in acest an?

Biro răspunde (cu asentimentul elevei sale, transmis prin telepatie): **«Norma olimpică este 2 : 04,0. Dacă Ileana nu se va accidenta, dacă va avea o companie de certă valoare în toate concursurile internaţionale, ea va avea toate şansele să intre în finala de la Ciudad de Mexico. Şi asta va însemna cel puţin un punct, dar primul punct olimpic al alergătoarelor noastre.»**

Ileana Silai lasă în urmă kilometri, printre tot mai mulţi muguri. Antrenorul Gheorghe Biro îi adună şi-i depune cu grijă în carnetul de economii pentru drumul în Mexic, pe care i-l doreşte elevei sale, Ileana cea blondă.

KURT SOCOL

În celebrul parc sportiv Babeş-Bolyai se află o placă mică din marmură, avînd următoarea inscripţie: IDEEA ACESTUI PARC S-A NĂSCUT LA MOARTEA LUI ŢUŢU HAŢIEGANU, ÎN 1928. Eminentul savant dr. Iuliu Haţieganu a transformat averea personală în acest parc sportiv, atunci cînd feciorul său, la zece ani, a fost răpus de boală. În urmă cu patru decenii, nici vorbă de antibiotice. Şi, totuşi, acest ilustru vizionar a considerat că sportul este cel mai bun leac preventiv, pentru a-i feri pe feciorii altora de boala care nu l-a iertat pe al său.

În celebrul parc sportiv din Cluj găseşti după patru decenii şi noutăţi. Puţine, e drept, dar noutăţi. Singurele, e drept, dar noutăţi. Care sînt? Două ziduri din beton armat şi un tunel din sîrmă — tustrele pentru îmbunătăţirea şuturilor la poarta de fotbal, tustrele nefolosite, şi lipsa, aproape cu desăvîrşire, a performerilor de valoare la atletism. Dar pentru că lipsa nu e 100%, să invităm în aceste rînduri pe Kurt Socol, recordmanul României la decatlon din anul 1965.

Cam puţini!

Răspunde dr. Ion Arnăut, antrenorul atîtor generaţii de atleţi (printre care Ion Moina), iar astăzi, antrenor al lui Kurt Socol: **«Puţini atleţi, iar dintre ei, puţini sînt buni. Atît de puţini sînt atraşi astăzi de CITIUS, ALTIUS, FORTIUS, încît nu-ţi poţi permite luxul să alegi, să selecţionezi. Dintre cei buni mi-a rămas doar «Kurti». Soţia sa, Ana Beşuan, după căsătorie, a abandonat atletismul tocmai în ajunul startului spre supremaţia în probele de sprint. Să revin la Socol. El a reuşit să-şi menţină şi anul trecut supremaţia la decatlon, aici în ţară, conducîndu-i în continuare pe Vasile Mureşan, Andrei Sepci şi Silviu Hodoş. Era cît pe-aici să facă un nou record. Nu l-a făcut pentru că, întocmai ca şi Cornel Porumb, recordmanul României la înălţime (2,118 m), nu luptă pentru record, ci mai mult pentru locul întîi. «Kurti» are 27 de ani. Nu mai e chiar aşa de tînăr. În plus, Vasile Mureşan se bucură — fiind mai tînăr — de mai multă atenţie la «Poartă». Asta-l ambiţionează pe Socol şi va lupta pentru prioritate la paşaportul olimpic pentru decatlon. Are încă resurse. Din această ambiţie va putea ieşi un total de minimum 7 700 de puncte (norma olimpică), adică un nou record (vechiul record — 7,433)»**

S-ar fi putut gîndi Kurt Socol la 8 000 de puncte?

Răspunde dr. Ion Arnăut: **«Cred că dai! Are calităţi, dar ele nu sînt suficient dezvoltate. Mai multe confruntări cu decatlonişti de valoare internaţională i-ar fi stimulat în mod deosebit. Dar, din păcate...».**

Din păcate, la noi, decatlonul este încă nebăgat în seamă, cu toate că însuşi antrenorul federal Gheorghe Zîmbreşteanu a fost recordman naţional la această probă a probelor (1952—1953).

Probabil că prezenţa lui Kurt Socol la startul olimpic de la Ciudad de Mexico va stimula interesul pentru această probă. De altfel, dacă ai mulţi decatlonişti de valoare, ai, de regulă, şi un atletism de valoare. Ceea ce dorim!

VASILE SĂRUCAN

Vasile Sărucan, acest atlet cu mustaţă de rugbyst francez, se anunţa în 1966 ca un taifun în recordurile de sprint şi lungime. Ajunsese la 10,5 pe suta de metri şi la 7,72 m la lungime. Îmi spunea la campionatele naţionale de la Cluj: **«Pot fi un săritor de peste 8 metri. Am viteză. Nu pot fi un săritor de peste 8 metri. N-am tehnică.»**

Despre ce tehnică era vorba?

Răspunde Vasile Sărucan: **«Tehnica elanului. Tehnica ultimilor paşi ai elanului. Ultimii paşi, care sînt hotărîtori. Eu nu sînt sigur pe aceşti paşi. În aceste clipe, în loc să fiu hotărît, sigur, dezinvolt, în loc să-mi cresc viteza, sînt cuprins de teama că voi călca digul de nisip. Această teamă mă îmbătrîneşte cu 20 de ani, îmi transformă pantofii uşori cu cuie în bocanci de munte. Pierd viteza. Viteza de... 8 metri.»**

În 1967 Vasile Sărucan a avut o prezenţă destul de ştearsă!

Precizează Vasile Sărucan: **«În iarnă, la un concurs de sală, am stabilit record: 7,46 m. Apoi, am trecut în sezonul sub cerul liber. Am forţat după un 7,30 m. La a doua încercare. Picioarele au aterizat la peste 8 metri, dar am căzut pe spate. Arbitrii au măsurat 7,46 m. Nu am mai încercat, deoarece m-am ales cu o ruptură de muşchi. Nu eram complet restabilit după o viroză. Restul sezonului am dus-o în rupturi de muşchi — patru la număr — şi viroze.»**

Vasile Sărucan îşi mai poate menţine candidatura olimpică?

Răspunde tot Vasile Sărucan: **«Sînt complet restabilit. Mă simt în stare să intru din nou în vederile selecţionerilor pentru Jocurile Olimpice. Mă gîndesc la 7,85 m. Norma olimpică este 7,90 m. Dacă voi înlătura dificultăţile din timpul elanului, adică dacă îmi voi păstra viteza maximă pînă în momentul plecării în zbor, atunci le voi putea povesti cu lux de amănunte clujenilor mei ce am văzut în Mexic, cît de greu a fost, cît de frumos a fost.»**

Vasile Sărucan, acest atlet cu mustaţă de rugbyst francez, îmi place. Am încredere în el...

ancheta noastră

CE LOC OCUP

Pulsul opiniei publice privind preocuparea față de fenomenul sportiv este o problemă care ne interesează în mod deosebit. Iată motivul pentru care redacția noastră și-a propus să întreprindă un sondaj în rîndurile a 200 de persoane, cu tema **«CE LOC OCUPĂ SPORTUL ÎN VIAȚA DV.?»** La această temă, cuprinzînd un chestionar cu 8 întrebări, ne-au răspuns 131 de bărbați și 69 de femei: **muncitori de la UZINELE GRIVIȚA ROȘIE, funcționari, tehnicieni și ingineri de la INSTITUTUL DE PROIECTĂRI PENTRU INDUSTRIA CHIMIEI ANORGANICE ȘI METALELOR NEFEROASE** IPRAN-București, **elevi de la Liceul GH. LAZĂR, precum și un grup de studenți de la FACULTĂȚILE DE ARHITECTURĂ ȘI ISTORIE.**

Fără a avea pretenția de a fi epuizat problema, ancheta de față scoate, totuși, în evidență o realitate existentă în acest moment în sportul nostru. Dat fiind însă numărul relativ redus al persoanelor chestionate (200) nu putem desprinde concluzii definitive, totuși sondajul nostru — ca orice sondaj — își are valoarea lui, constituind, credem, o interesantă bază de discuție.

Anchetă realizată de
GHEORGHE ȘTEFĂNESCU
și
OCTAVIAN ANDRONIC

1. CÎTE ORE DIN TIMPUL DV. LIBER ACORDAȚI — SĂPTĂMÎNAL — PRACTICĂRII SPORTULUI?
2. CARE ESTE SPORTUL PREFERAT?
3. UNDE PRACTICAȚI SPORTUL? CE DISTANȚĂ ESTE ÎNTRE LOCUINȚA DV. ȘI TERENUL UNDE PRACTICAȚI SPORTUL?
4. URMĂRIȚI PRESA SPORTIVĂ?
5. PE CARE SPORTIV ROMÂN ÎL PREȚUIȚI CEL MAI MULT?
6. CARE SPORTIV STRĂIN V-A IMPRESIONAT ÎN MOD DEOSEBIT?
7. CUM PREFERAȚI SĂ URMĂRIȚI O COMPETIȚIE SPORTIVĂ? PE MICUL ECRAN SAU DIN TRIBUNA STADIONULUI?
8. CARE SÎNT DUPĂ PĂREREA DV., SPORTURILE FRUNTAȘE DIN ȚARA NOASTRĂ ȘI CARE SÎNT CELE RĂMASE ÎN URMĂ?

1 CÎTE ORE DIN TIMPUL DV. LIBER ACORDAȚI SĂPTĂMÎNAL PRACTICĂRII SPORTULUI?

La această întrebare răspunsurile au situat preocupările pentru sport ale celor chestionați între limitele **zero** și peste 20 de ore săptămînal. Noi am recurs însă la fixarea unor limite aproximative, formînd astfel 5 rubrici: **zero** ore preocupare; între **zero** și 2 ore; între 2 și 5 ore; între 5 și 10 ore și peste 10 ore.

Iată tabelul acestor constatări:

Încadrare	Număr general		Bărbați		Femei	
0	40	20%	18	9%	22	11%
0— 2	45	22,5%	21	10,5%	24	12%
2— 5	26	13%	19	9,5%	7	3,5%
5—10	63	31,5%	48	24%	15	7,5%
peste 10	26	13%	25	12,5%	1	0,5%
TOTAL:	200	100%	131	65,5%	69	34,5%

Ce se poate desprinde din sumara examinare a acestui tabel?

Procentajul celor care nu acordă sportului nici un minut din timpul lor liber este destul de mare — 20%. Din rîndul acestora nu fac parte, așa cum ne-am fi așteptat, persoane în vîrstă, ci într-un procentaj mai mare, elevi și studenți. Aceasta în timp ce persoane în vîrstă de peste 50 de ani ca: **Ștefan Buzescu — tehnician** 59 ani, **Matei Gheorghe**, tapițer — 52 de ani și **Dumitru Zamfir**, lăcătuș, 53 de ani (toți de la Grivița Roșie), precum și **P. Tănăsescu**, proiectant, 54 ani, **M. Marinescu**, proiectant, 57 ani și **Ion Scheletti**, arhitect, 53 de ani, de la IPRAN București fac între 2 și 10 ore de sport pe săptămînă. Ultima constatare prezintă interes mai ales dacă e privită prin prisma sedentarismului destul de ridicat din rîndurile tineretului studios.

2 CARE ESTE SPORTUL PREFERAT?

«De gustibus...» Să dăm, așadar, cuvîntul clasamentului nostru, alcătuit pe baza voturilor exprimate de cei 200:

1. Fotbal	41
2. Baschet	31
3. Natație	24
4. Patinaj	15
5. Volei	12
6. Rugby	10
7. Atletism	8
8. Tenis de cîmp	7
9. Gimnastică	7
10. Turism	7

Au mai primit voturi handbalul, ciclismul, canotajul, boxul, scrima etc.

Fotbalul a fost preferat într-o proporție mai mare de către elevi și muncitori, în timp ce baschetul a întrunit, în majoritate, sufragiile studenților și funcționarilor.

Pentru natație au optat elevii, dar nu în măsura în care ne-am fi așteptat. Și, regretabil, atletismul, în loc să formeze preferința de căpetenie a majorității celor în vîrstă pînă la 30 de ani se situează undeva, către periferia preocupărilor. Cam atît, deocamdată, despre preferințe. Surprinzător de puține sufragii a cules boxul. Poate că în alte unități...

SPORTUL ÎN VIAŢA DV.?

3 UNDE PRACTICAŢI SPORTUL? CE DISTANŢĂ ESTE ÎNTRE LOCUINŢA DV. ŞI TERENUL UNDE PRACTICAŢI SPORTUL?

În primul rînd o constatare şocantă: 40% dintre cei chestionaţi **nu fac sport!** Alţi cîtiva au răspuns prin: **acasă!**

În ceea ce priveşte punctul al doilea al întrebării — în care bineînţeles, i-am inclus doar pe acei care fac sport — acesta ne-a condus, la următoarele constatări:

Am luat drept criterii de departajare trei categorii convenţionale de distanţă:

Mică = pînă la 3 km. **Medie** = între 3—5 km. **Mare** = peste 5 km.

Iată acum tabelul:

MICĂ	21	adică	18%
MEDIE	46	„	40%
MARE	49	„	42%

(Prin «mare» se înţelege şi distanţa care depăşeşte 10 km).

Poate că tocmai prin depărtarea de bazele sportive se explică procentajul atît de ridicat al celor care, deşi agrează sportul, nu îl practică. În susţinerea acestei idei dăm cîteva din răspunsurile primite: **Gabriela Onescu — arhitect şi Rodica Müller — proiectant: «Cam dificil! 60 de minute de mers cu maşina pînă la baza Metalul»**. Sau **Ion Şerban**, proiectant şi **Şt. Dobreanu**, inginer, care declară: **«Nu avem condiţii — inexistenţa unor baze sportive în apropierea locuinţelor noastre»**.

4 URMĂRIŢI PRESA SPORTIVĂ?

Este bine cunoscut faptul că ziarul şi revistele sportive se bucură de interesul cititorilor. Este un lucru de natură să demonstreze marele interes pe care-l stîrneşte sportul, mai ales sub aspect informativ.

Din datele culese de noi a rezultat tabelul de mai jos:

	Total	Muncitori	Funcţionari	Elevi	Studenţi
DA	75%	95%	60%	75%	80%
NU	25%	5%	40%	25%	20%

Deci, repetăm, sportul nostru are mulţi prieteni care se interesează, mai ales, de rezultatele obţinute în competiţii.

5 PE CARE SPORTIV ROMÂN ÎL PREŢUIŢI CEL MAI MULT?

Din nou un punct asupra căruia discuţiile ar putea să pară de prisos. Cu toate acestea, se pot face şi aici unele constatări. Dar iată clasamentul «idolilor»:

1. Vernescu	14	voturi
2. Constantin	12	„
3. Dobrin	11	„
4. Gruia	10	„
5. Iolanda Balaş	9	„
6. I. Ionescu	9	„
7. Dumitriu II	6	„
8. Ţiriac	5	„
9. Beatrice Huştiu	4	„
10. Cristina Balaban	4	„

În subsolul acestui clasament se mai găsesc baschetbaliştii Albu, Hanelore Spiridon şi Savu, handbalistul Gaţu, rugbyştii Penciu şi Moraru.

Campionul preferinţelor este, o dată în plus, caiacistul Aurel Vernescu — exemplu de conştiinciozitate şi dăruire — reprezentant al unui sport deosebit de complex şi în dezvoltare la noi, deşi canotajul nu figurează în ancheta noastră printre sporturile de mare popularitate.

Nu credem că va surprinde pe nimeni prezenţa pe primele locuri a fotbaliştilor, aceşti «copii teribili» ai celui mai răsfăţat sport.

Asul padelei Aurel Vernescu, înaintea unei «echipe» de... fotbalişti

Prezentarea lui Killy de către televiziune i-a fost de bun augur.

6 CARE SPORTIV STRĂIN V-A IMPRESIONAT ÎN MOD DEOSEBIT?

O întrebare la care cel mai greu cuvînt şi l-a spus televiziunea, alături de ecourile, proaspete încă, după cum se vede, ale Olimpiadei albe. Iată dovada:

1. Killy	38	voturi
2. Pele	28	„
3. Eusebio	26	„
4. Peggy Fleming	15	„
5. Danzer	7	„
6. Clay	7	„
7. Hanna Maskova	5	„
8. L. Camberabero	3	„
9. Benvenuti	3	„
10. Santana	2	„

Dintre cei care n-au intrat în primii zece, majoritatea celor indicaţi sînt tot fotbaliştii: Mazzola, B. Charlton, Beckenbauer, Albert şi Corso. O prezenţă prea puţin relevată, aceea a atletului american Jim Ryun.

Aceste răspunsuri sînt, în bună măsură, reflexele T.V.: ultimul campionat mondial de fotbal — cu Pele şi Eusebio, alături de colegii întru sport menţionaţi mai sus, precum şi Olimpiada de iarnă, cu marii săi eroi: Killy, Fleming, Danzer şi Maskova (ca şi Huştiu, de altfel).

De unde reiese deosebita importanţă a propagandei sportive vizuale, prin intermediul micului ecran, cu precădere faţă de cuvîntul scris.

▲ «Sanctuarul» sportului tinde parcă, din ce în ce mai mult, să se debaraseze de «credincioșii» săi. Numai buna calitate a spectacolului sportiv i-ar mai putea readuce...

Televizorul — o invitație la... interiorizare? ▶

7 CUM PREFERAȚI SĂ URMĂRIȚI O COMPETIȚIE SPORTIVĂ? PE MICUL ECRAN, SAU ÎN TRIBUNA STADIONULUI?

	BĂRBAȚI	FEMEI
T.V.	58	41
TRIBUNĂ	60	24

Restul de 17 nu se interesează sub nici o formă de activitatea sportivă.

Avînd în vedere că T.V. transmite cu regularitate activitatea competițională fotbalistică internă, ne-am întrebat: constituie cumva micul ecran o cauză a scăderii numărului de spectatori pe stadioane? Noi credem că scăderea sau creșterea interesului față de spectacolul sportiv este DETERMINATĂ de calitatea sa.

Să vedem de ce o mare parte a «microbiștilor» preferă, totuși, televizorul sau cum își motivează alții alegerea:

M. Șahnazarov, proiectant: **«Pe micul ecran detaliile sînt mai evidente. Din păcate, meciurile nu se pot urmări în ansamblu»**; **C. Bostan**, student: **«Dacă meciul e promițător — din tribună! (Bine ar fi ca și biletele studențești să se termine mai puțin repede la case!)»**; **D. Marinescu**, muncitor: **«Pe micul ecran — din cauza aglomerației de pe mijloacele de transport spre stadion»**.

Alții preferă stadionul: **A. Vintileanu**, student: **«Din tribună, că poți participa mai direct!»**. Mulți au și motive bine întemeiate: **V. Dumitrescu**, proiectant: **«Din tribună. Micul ecran reduce cel puțin 75 la sută din starea emotivă»**; **P. Zagrebelory**, electrician: **«Depinde. Nu toate pot fi văzute la T.V.»**; sau **T. Păun**, matrițer: **«T.V. — deoarece, deocamdată, nu avem tribune acoperite și nici săli încăpătoare»**.

Alte multe concluzii puteți desprinde și dv. singuri din aceste spicuiri.

8 CARE SÎNT, DUPĂ PĂREREA DV., SPORTURILE FRUNTAȘE DIN ȚARA NOASTRĂ ȘI CARE SÎNT CELE RĂMASE ÎN URMĂ?

La această ultimă întrebare comentariul ar putea începe cu un subtitlu: «PARADOXUL FOTBALULUI». Dacă fotbalul este, de departe, cel mai popular sport din țara noastră, desigur că și pretențiile față de el sînt mai mari. De aceea, probabil, fotbalul este clasat — după cum se va putea vedea din tabelul de mai jos — în... fruntea sporturilor codașe. Poate că, în realitate, situația să nu fie chiar atît de... gravă, dar, desigur, s-a avut în vedere faptul că fotbaliștii noștri nu au obținut rezultate probante în competițiile oficiale. Și, atunci victoriile frumoase — dar neconcludente — nu sînt, pe bună dreptate, luate în considerație.

Pe primul loc între sporturile bine cotate: HANDBALUL. Au influențat desigur victoriile noastre, de mare prestigiu, la două din finalele campionatelor mondiale (Dortmund — 1961 și Praga — 1964).

SPORTURILE

«FRUNTAȘE»			«CODAȘE»		
1. HANDBAL	140	voturi	1. FOTBAL	139	voturi
2. Caiac-canoe	81	,,	2. Atletism	40	,,
3. Volei	57	,,	3. Patinaj	25	,,
4. Scrimă	29	,,	4. Schi	21	,,
5. Rugby	23	,,	5. Natație	18	,,
6. Baschet	15	,,	6. Baschet	15	,,
7. Bob	12	,,	7. Gimnastică	10	,,
8. Tenis de cîmp	10	,,	8. Ciclism	9	,,
9. Tir	8	,,	9. Box	8	,,
10. Șah	6	,,	10. Hochei	4	,,

Cîteva curiozități: observăm o oarecare derută în opiniile exprimate. Baschetul întrunește același număr de puncte și este situat pe același loc — 6 — în... ambele clasamente. Să fi influențat, în bine, locul 5 de la ultimele «Europene»? De asemenea, rugbyul ocupă, după părerea noastră, o nejustificată poziție fruntașă — față de actuala lui situație. Aceasta ar putea fi influența unei reminiscențe a satisfacțiilor, date nu de mult de către rugby suporterilor săi. Dar, între timp, lucrurile s-au mai schimbat...

CONCLUZII

Desigur, ancheta noastră ridică multe probleme, iar concluziile sînt departe de a putea fi epuizate în spațiul restrîns pe care-l avem la dispoziție.

Ne oprim doar asupra cîtorva aspecte ale problemelor puse în discuție.

O primă concluzie — SEDENTARISMUL, maladia cronică a secolului vitezei — se desprinde din multe dintre răspunsurile celor chestionați. Cauza? La prima vedere, insuficienta dotare a orașului cu baze sportive accesibile marii mase a amatorilor de sport, mai ales în cartierele noi. Am adăuga, slaba preocupare a organelor și organizațiilor care răspund de activitatea sportivă față de una dintre cele mai accesibile forme ale sportului de masă — TURISMUL! De unde, necesitatea unei intervenții energice pentru dezvoltarea REALĂ a sportului de masă.

Apoi, creșterea coeficientului de comoditate, ca urmare a progresului tehnic: T.V., autoturismul, cinematograful. Iată numai cîțiva din factorii care concurează preocupările sportive și care-și mai iau ca «aliați» mijloacele de transport insuficiente și distanțele mari pînă la bazele sportive existente.

Un alt aspect, de loc îmbucurător, ar fi slabul interes față de disciplinele considerate drept bază de pornire spre alte sporturi. Atletismul, natația, gimnastica nu au fost decît într-o foarte mică măsură menționate ca discipline favorite.

Fotbalul, eterna problemă, se bucură de o simpatie aproape unanimă, dar și de recuzări la fel de categorice și de unanime. Edificator în acest sens este răspunsul profesorului **Valentin Dumitru**: **«Așa cum este organizat, vorbesc ca natură a relațiilor club-antrenor-jucător — spectator, fotbalul nu numai că este rămas în urmă, dar nici nu i se întrevăd posibilități grabnice de redresare. Valori sînt! Trebuie gîndit ce e de făcut!»** Și trebuie, într-adevăr, să se facă ceva pentru a se stabili acel echilibru între pasiune și calitate, atît de necesar întru afirmarea totală a acestui sport, atît de popular.

Preferința pentru T.V. este în bună parte justificată de slaba calitate a multor competiții interne. Iată de ce muncitorul **G. Vișan**, de la uzinele Grivița Roșie, preferă televizorul: **«Este mai bine! La teren nu am satisfacții. Acasă, dacă nu-mi place meciul, închid televizorul...»**

Prezența femeilor pe stadion se face mai puțin simțită. În răspunsurile lor, unele reprezentante ale «sexului frumos» și-au exprimat, totuși, preferința pentru tribune. Dar există un... dar! Eleva **Elena Mateiciuc**, clasa a X-a: **«Văd întrecerea sportivă pe micul ecran și din tribună — cînd am ocazia»**; sau **Rodica Tobescu**, clasa a X-a. **«Pe micul ecran, pentru că n-am ocazia, ca fată, să merg pe stadion. Tata nu e «microbist»!**

O soluție în această problemă ar fi crearea unui curent de opinie care ar favoriza fluxul elementului feminin către tribune. Dar ar fi și mai bine și mai important să căutăm să atragem fetele, în număr cît mai mare, pe pistele de concurs.

•

Ancheta revistei SPORT nu are — așa cum am arătat la început — pretenția de a epuiza problema interesului față de fenomenul sportiv. Este doar o invitație la o discuție și la o reflecție mai largă, la care sînt solicitați acum să-și spună cuvîntul și cititorii noștri.

Așteptăm...

Visul tinerelor voleibaliste

Atelierele exersează «pasa», element foarte important în volei.
În grupe fixe, un exercițiu de precizie sub atenta supraveghere a prof. Daniela Balog.

Plonjonul este necesar în tot timpul jocului. De aceea el trebuie bine însușit.

Stiati că voleibalistele japoneze care ne-au vizitat de curind tara dedică zilnic șase ore din timpul lor pentru antrenament? Cei care le-au urmărit la Bucuresti pe sportivele nipone au plecat incintati de la spectacolul voleibalistic prezentat de ele. Preluările, serviciile, pasele, blocajele si schemele de atac, toate sint executate cu o deosebită precizie, rezultatul unei munci asidue.

Intr-una din zile eram in tribuna sălii Floreasca si priveam jocul plin de sigurantă al detinătoarelor titlului mondial. Nici n-am observat cind locurile din jur au prins viată. În pauză, un mare grup de fetite a început să facă observații asupra jocului prestat de japoneze. După citeva minute, o fată mai răsărită, căreia micuțele i se adresau prin «tovarășe profesoară», le-a explicat necesitatea lucrului indelungat pentru invățarea procedeelor. Le-am ascultat si după citeva minute am aruncat o intrebare: «Formati o echipă?» Micutele spectatoare m-au si invitat să le fac o vizită.

În apropiere de Piața Victoriei, pe soseaua Kiseleff, este o scoală la intrarea căreia o fintină potolește setea celor ce fac plimbare pe la Șosea. Aici se afla și sala de gimnastică la care am fost poftit. Nu este de loc greu să descoperi o sală de gimnastică intr-o scoală. De la ușă se aud comenzi ritmice si un pas alergător cadentat. Pătrund in sală neobservat. Spectatoarele de ieri deveniseră astăzi componentele unei echipe, ce e drept cu un stagiu de activitate foarte scurt.

Profesoara lor este și ea proaspătă absolventă a I.C.F.-ului. E primul reportaj din activitatea ei. A fost atrasă de visul celor mici care acum a devenit și al ei. Vi-l destăinuim si dumneavoastră: «intr-un viitor apropiat tricourile nationalei să fie in posesia elevelor mele». De aceea, ea si micutele-i eleve le urmăresc cu atita atentie pe marile maestre si acum lucrează numai cu gindul la performanta acestora. Noi le dorim succes și, totodată, le asigurăm că paginile revistei noastre le rămin deschise.

Paul ROMOȘAN

U

U.T.A. (una din numeroasele variante posibile). Sus: **Birău, Lereter, Gornea, Bacoş, Bodea.** Jos: **Pojoni, Dumitrescu, Axente, Moţ, Petescu, Traian Popescu.**

U.T.A. — trebuie să o recunoaştem — nu este un mare punct de atracţie pentru un tînăr fotbalist. Această premisă ne scuteşte de obişnuitul apel — nefundat, am spune — la memoria gloriei fotbalistice arădene. Astăzi, U.T.A. nu este echipa pe care ar putea-o visa un Marian Popescu (student la Craiova) sau un Angelescu (student la Cluj), sau un Mircea Constantinescu (student la Iaşi). Pe de altă parte, «oraşul de pe Mureş» nu poate atrage pe un Sătmăreanu, pe un Hălmăgeanu, pe un Boc sau Dinu. Deci, din acest punct de vedere, totul e clar! U.T.A. trebuie să se descurce cu resursele locale. O confirmare? Chiar dacă are «norocul» să găsească un portar ca Narcis Coman, ea poate face doar oficiul de tranzit, de la Giurgiu la Argeşul.

Şi totuşi...

Acceptînd ideea emisă, precum şi faptul că U.T.A. beneficiază doar de jucătorii care nu prea mai au... plasament în altă parte, nu trebuie să absolvim echipa arădeană de răspunderea pentru jocurile ei realmente sub posibilităţi.

Impresia noastră este că U.T.A. a atacat acest retur convinsă că nu i se poate întîmpla nimic grav. Acest complex de superioritate a fost determinat de cele 13 puncte acumulate în tur, care puteau privi, chipurile, de sus, zestrea minimă a «stegarilor» şi a Progresului: 9 puncte.

De fapt, startul slab al arădenilor în acest sezon putea fi prevăzut chiar înainte de primul fluier. Cinci sau şase jucători s-au căsătorit aproape în bloc, confirmînd parcă impresia de siguranţă pe care o aveau faţă de... clasament.

E adevărat că nu ne putem gîndi, deocamdată, la stipulări contractuale privind data căsătoriei — aşa cum se întîmplă în cazul marilor jucători profesionişti, cînd pînă şi Eusebio nu se poate căsători oricînd — dar nu e mai puţin adevărat că tinerii arădeni n-au făcut decît să exploateze o bunăvoinţă care tot mai crede în dragostea faţă de culorile clubului.

Aşa stînd lucrurile, toate celelalte sînt derivate. Dîndu-şi seama că au la dispoziţie un lot mult prea eterogen ca intenţii, antrenorii Dumitrescu şi Reinhardt au încercat formula jucătorilor în formă, dar astfel s-a ajuns la o despersonalizare a posturilor. Punctul nevralgic al echipei este astăzi... linia de mijloc. Mult prea desele schimbări de jucători (Petescu, Axente, Meţcas, Schiopu, Pojoni şi alţii) au restructurat în sens negativ jocul echipei. Iar la U.T.A. jocul liniei

1

2

3

4

1. Petescu
ocas... şi cei
2. Pojoni t
care s-a făcu
sale.
3. Axente,
să-l vedem î
4. Dumitre
mocnit. De
5. Lereter.
stîlpul text
6. Bodea p
Dar nu este.
7. Gornea,
de talent. Ce
tate n-ar str

T.A. ŞI RESURSELE EI... LOCALE

5

Dumitrescu III şi Reinhardt au fost mereu crispaţi în această primăvară.

ETERNUL ÎNDRĂGOSTIT

Maestrul emerit al sportului Iosif Petschovschi e mereu îndrăgostit de echipa sa, în ciuda decepţiilor care se înmulţesc. L-am întîlnit pe gazonul «Republicii», în ziua jocu-

lui cu Rapid. Cu cîteva minute înainte de joc, «Ciolo» n-a pregetat să-l «încălzească» pe Gornea în colţul de gazon al... Iolandei Balaş.

După meci, afectat de înfrîngere (0—1), Petschovschi n-a putut ascunde inimii sale o imensă părere de rău: «Ce necăjit sînt pentru această înfrîngere. Băieţii noştri n-o meritau!»

de mijloc este realmente hotărîtor pentru că, obişnuitul 4—3—3 al arădenilor are ca scop sprijinirea unor «vîrfuri» slabe sau, în orice caz, în formare (Moţ, Dumitrescu).

În momentul de faţă, U.T.A. are nevoie în primul rînd de o limpezire a climatului moral din echipă, de o resudare a «triunghiului» conducători-antrenori-jucători şi de o stabilitate în alcătuirea formaţiei. Este momentul să se respecte un singur criteriu: criteriul intereselor echipei. Avem convingerea că Dumitrescu III şi Reinhardt vor reuşi să reinstaureze un climat de încredere. Un Meţcas trebuie să fie convins de faptul că postul lui în echipă depinde numai şi numai de el, iar un Pojoni trebuie să ştie că nu poate fi un «senator de drept», chiar dacă îndelungata campanie pentru legitimarea lui ar putea lăsa impresia că e un pivot.

Aceasta este U.T.A. de astăzi. Sperăm, încă odată, că arădenii vor şti să revină pe linia de plutire. Iubitorii fotbalului din ţara noastră au dreptul de a-şi odihni în continuare ochiul privind caligrafia arădeană, iar echipele primei categorii nu vor să ducă dorul gazonului de la U.T.A., al acestui gazon pe care poţi, realmente, să joci fotbal.

Ioan CHIRILĂ
Foto: Paul ROMOŞAN

P.S. Marea bombă de la Tg. Mureş nu face decît să confirme ideea că, de cele mai multe ori, UTA joacă «realmente sub posibilităţi»...

6 7

tin m...
e vilva
ferării
Atunci,
ar arde
, este
zatie.
portar
sobrie-

SFERTUL DE ORĂ AL LUI DOBAY

Ştefan Dobay. Un nume mare în fotbalul nostru. Fost extrem stînga la Ripensia şi în echipa naţională, al cărei tricou l-a îmbrăcat de 41 de ori, Dobay a uimit în primul rînd prin marea forţă a şutului său şi prin alergarea de sprinter. Ştefan Dobay este, de asemenea, realizatorul unei performanţe puţin obişnuite: între 4 iunie 1933 şi 26 decembrie 1934, el a jucat de 9 ori în echipa naţională şi n-a părăsit niciodată terenul fără să fi înscris cel puţin un gol.

Zilele trecute, Ştefan Dobay ne-a făcut o vizită la redacţie. I-am smuls imediat un sfert de oră, în amintirea celebrului «sfert de oră al Ripensiei». Şi iată notată scurta noastră convorbire:

Rep.: Bineînţeles, despre fotbal...

D.: Se vorbeşte atît de mult, incit nu ştiu ce-aş mai putea adăuga...

Rep.: Totuşi...

D.: Pe lingă multe altele, mă izbeşte neplăcut un lucru, şi anume faptul că le dăm prea repede... nas jucătorilor tineri. Trebuie să ne ferim cît mai mult de o asemenea greşeală. Mulţi dintre jucătorii noştri se pierd nu numai din cauza lor, ci în primul rînd din cauza lipsei de exigenţă a conducătorilor de cluburi şi antrenorilor. Am şi un exemplu la îndemînă: extremul dreapta Micu, promovat peste noapte la Tg. Mureş, urcat pe un piedestal şi mai înalt la Steaua, revenit la Tg. Mureş şi eşuat astăzi, undeva, pe la Cîmpia Turzii, după ce a parcurs aproape toate etapele ratării. Credeţi-mă, dacă la 20 de ani capeţi cheia unei garsoniere în 24 de ore, ajungi normal la concluzia că «tot ce zboară se mănîncă».

Rep.: Ce părere aveţi despre creşterea tehnică, de astă dată, a tinerilor?

D.: Nici aici nu-mi place cum merge treaba. Eu cred că juniorii trebuie crescuţi mai ales la echipele mici...

Rep.: De ce?

D.: Pentru că echipele «mari» se ocupă, în general, şi din păcate, numai de «11»-le care va juca duminică. Pentru echipa mică, însă, juniorul este un subiect mereu la ordinea zilei. Dar echipei mici trebuie să i se creieze condiţii.

Rep.: Ce parere aveţi despre echipa noastră naţională?

D.: Am o stimă mult prea mare pentru erudiţia bătrînului meu prieten «Ciogli» Vogl pentru ca să-mi permit să-i dau lecţii. Sper, însă că îi va menţine cu răbdare pe jucătorii de clasă în echipă, indiferent de formă, şi nu va ceda presiunilor puerile determinate de un rezultat sau altul. Pe vremea mea, Petea Vîlcov era deseori într-o formă mai bună decît Duduş Bodola, dar acesta din urmă se regăsea ca prin miracol în meciul cel mare.

Rep.: Ce părere aveţi despre controversatul Dobrin?

D.: E tot ceea ce avem mai bun la ora asta.

Rep.: Şi despre Pîrcălab?

D.: Pîrcălab e Pîrcălab. Adică, un mare talent, lipsit de combativitate. Ar fi fost, desigur, mai bine să fi fost un luptător ca Bindea, dar e limpede că nu poate. Trebuie să-l acceptăm (sau nu) ca atare.

Rep.: Ce părere aveţi despre felul în care se joacă astăzi?

D.: Nu chiar atît de rea cum lasă impresia ziarele. Aş avea, însă, o părere despre jocul extremelor. O părere care, poate, vi s-ar părea ciudată. Extremele participă prea mult la construirea jocului. Pentru unii afirmaţia ar putea să pară o enormitate, dar eu n-am renunţat la ideea că extremul este un jucător de elită, căruia trebuie să i se creeze uneori condiţii speciale pentru a întoarce soarta unui meci întreg...

Rep.

ECHIPA VAGONUL Arad

În fotografie, de la stînga la dreapta, în picioare: antrenorul echipei T. Jurcă; E. Ghergel — portar, 24 ani; G. Lenarth — fundaş dreapta, 25 ani; T. Draga — mijlocaş, 20 ani; F. Boroş — fundaş central, 23 ani; P. Schweilinger — mijlocaş, 29 ani; F. Mulroth — fundaş central, 28 ani; A. Matuşinca — fundaş stînga, 25 ani; N. Sereş — înaintaş, 20 ani; Gh. Secui — portar, 19 ani. **Jos:** Mihai Mihai — mijlocaş, 25 ani; P. Stănoaie — extrem dreapta, 27 ani; F. Dvorjac — mijlocaş, 25 ani; D. Chivu — înaintaş — mijlocaş, 29 ani; O. Dembrovschi — înaintaş, 25 ani; Gh. Macavei — extrem stînga, 26 ani.

Lipsesc din fotografie: L. Petchovschi, înaintaş, 23 ani; V. Iatan — fundaş, 24 ani şi L. Broşovschi — fundaş, 17 ani.

4 PERSPECTIVE ARĂDENE

Iată, deci, că Vagonul Arad continuă să se menţină în frunte în categoria B, fiind mai aproape ca oricînd de ţărmul categoriei A.

Evoluţia bună a Vagonului compensează, din fericire, scăderile, sperăm de moment, ale «textiliştilor».

Ce perspective oferă fotbaliştii arădeni suporterilor lor?

Din păcate, în afara perspectivei ideale — două echipe arădene în categoria A — mai există şi altele trei...

1. U.T.A. fără Vagonul
2. Vagonul fără U.T.A.
3. Varianta de nimeni dorită: nici Vagonul şi nici U.T.A.

Să sperăm că echilibrul luptei pentru întîietate va confirma ascensiunea valorică a Vagonului şi existenţa resurselor ascunse ale celor de la U.T.A.

M. MITITEANU — Arad

STEAUA vrea...

ARGEȘUL visează...

FARUL nu crede...

Profitînd de prezența în Capitală a «trio»-ului fruntaș, din rîndurile căruia se va alege, în proporție de 90%, echipa campioană, să încercăm cîteva marginalii:

1. Deși oarecum «desprins», trio-ul nu marchează o valoare superioară. Simplul fapt că prezumtiva medalie de bronz (Farul) a pierdut pînă acum 15 puncte din cele 34 posibile, pledează pentru un... echilibru inferior. Lăsînd, însă, deoparte cifrele, trebuie să admitem că toți componenții trio-ului au făcut cel puțin două jocuri slabe din cele patru etape ale returului.

În fotografie

Stelian și Coman, sau doi din puținii argeșeni care se «bat» sută la sută. (Moment din jocul Dinamo București-Argeșul 1-0)...

2. Steaua continuă să se mențină favorită nu atît prin faptul că e lider, ci pentru că manifestă un plus de decizie. La 0-1 în partida cu Farul, Steaua a manifestat insistența omului care știe ce vrea. În schimb, Farul s-a speriat atît de mult la gîndul că a deschis scorul, încît a avut cinci minute de derută hotărîtoare pentru soarta meciului și, poate, a campionatului.

3. Argeșul manifestă o surprinzătoare moleșeală, racordîndu-se tot mai mult la tempoul lui Dobrin. Echipa care venea atît de viguros cînd nu reprezenta nimic (sau aproape nimic) pare să se mulțumească cu o presă bună și nimic mai mult. Dar presa bună este o noțiune atît de perisabilă în fotbal... Piteștenii visează, tolăniți în șezlongul indiferenței, precum cartaginezii la Capua. Și nu e bine...

Iată de ce, chiar dacă nu joacă strălucit, Steaua pare să fie cel mai bine plasată (repet, doar moralmente) în lupta pentru titlu. Într-o perioadă în care a voi pare a fi verbul cel mai rar în fotbalul nostru, exemplul bătrînului și tenacelui Constantin oferă o imagine de sinteză...

I.Ch.

CÎND PULSUL ALEARGĂ CU 120 DE BĂTĂI PE MINUT...
În rol: BAZIL MARIAN Fotoscopia: Ion Mihăică
1. Mai simplu, Boc! 2. Oh! Noroc cu Ilie... (n.r. Datcu) 3. Să-l schimb sau să nu-l schimb pe Ghergheli? — aceasta-i întrebarea... 4. Hai, băieți, mai sînt două minute! 5. Secunde blestemate!...

NEDELCEA un viitor rival pentru GÎJU

Unul dintre tinerii noștri boxeri, care s-a impus în mod deosebit în ultima vreme, este Pavel Nedelcea. Stilul său de luptă, deosebit de spectaculos și eficace, în care eschiva este preferată paradei, i-a adus elogiile specialiștilor. Fostul campion al Europei, Lucian Popescu, ne spunea că Nedelcea este un sportiv foarte talentat și că va putea realiza lucruri deosebit de frumoase dacă se va pregăti cu seriozitate. Ținînd seama de ultimele evoluții ale boxerului reșițean, se pare că previziunile reputatului nostru antrenor se vor adeveri. Acesta este și motivul pentru care vă facem cunoștință cu tînăra speranță.

Pavel Nedelcea s-a născut la 10 martie 1947, în comuna Cîrpiniș, Banat. Este forjor și a început boxul în 1963, la Reșița, cu antrenorul Aurel Gherghina. Anul trecut a ajuns pînă în turneul final al campionatului republican, dar a fost stopat de către campionul european Nicolae Gîju, în compania căruia a făcut un meci entuziasmant. Tot în 1967, Nedelcea a boxat în echipa de tineret a țării noastre, în Italia, unde l-a învins pe Abis, în prezent titular în formația italiană pentru «Cupa Europei». Ultimul său succes de prestigiu: cîștigarea «Criteriului tineretului — 1968» de la București. Cu acest prilej a primit și Cupa celui mai tehnic participant la competiție. În 1966 a fost legitimat la Dinamo București, dar acum, după satisfacerea stagiului militar, Pavel Nedelcea s-a reîntors la Reșița, unde se pregătește pentru marea confruntare din vară a campionatului național.

Atenție, Gîjule! La Reșița își se pregătesc surprize...

Pavel Nedelcea (stînga) îl învinge pe Ion Petre (Voința) în finala «Criteriul tineretului 1968».

D

● Campionul mondial Nino Benvenuti, deținătorul centurii categoriei «mijlocie», a fost sărbătorit în mod deosebit la Triest. În sala de festivități a unui mare hotel, el a primit în dar din partea colegilor de școală o diplomă uriașă. Diploma i-a fost remisă de colega sa de bancă din școala primară, Marina Contento.

● Sonny Liston și-a făcut reintrarea, învingîndu-l, la Reno, în mai puțin de 4 reprize pe Mc Murray. El are astăzi vîrsta de 37 de ani. Liston a declarat că mai mult ca sigur nu se va mai întîlni cu Patersson. Sonny intenționează să atace acum direct centura mondială.

● Iată campionii de box (amator) ai Italiei pe anul acesta: Curcetti, Grasso, Fa-

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL

V

Paul OCHIALBI
și Petre HENT

După o incursiune în lumea pugilistică antică, filele noastre de istorie v-au făcut cunoștință cu pionierii boxului modern — Figg, Slack, Broughton, Mendoza, Burke, Sayes, Mace și alții. Au urmat apoi primii mari campioni ai ringului, John Sullivan și James Corbett.

„PIPERNICITUL DIN CORNWALL"

De ce i se spunea așa boxerului englez Bob Fitzsimmons este greu de explicat. Vă închipuiți că numai... pipernicit nu era Bob, dacă fusese capabil să-l învingă pe marele Corbett și să cucerească titlul de campion al lumii. Dar, dacă nu ne surprinde prea mult faptul că unuia cu chelie i se spune... pletosul, de ce ne-ar mira porecla campionului englez, care avea 1,77 m înălțime și cîntărea 76 kg...

Fitzsimmons s-a născut în Anglia, la 4 iunie 1862, în localitatea Elston din provincia Cornwall. Înainte de a practica boxul a fost fierar. Și poate

că liniștitul Bob nu ar fi părăsit niciodată nicovala și barosul dacă într-o zi n-ar fi poposit în orășelul său natal trupa unui circ, care avea în program și o demonstrație de box. Ce furtuni a dezlănțuit în inima tînărului fierar lupta anonimilor pugiliști ai circului, e greu de spus. Cert este că Fitzsimmons a părăsit pentru totdeauna Elstonul, pornind în căutarea gloriei sportive.

În 1880, se afla tocmai în Noua Zeelandă, în orășelul Timaru, unde lua lecții de box de la fostul campion Jem Mace, unul dintre puținii ași ai ringului, care s-a retras neînvins după o lungă și remarcabilă carieră.

Se pare că drumul lui Bob Fitzsimmons spre glorie a fost foarte anevoios dacă ținem seama de faptul că a susținut primele meciuri ca profesionist abia în 1888, în... Australia. Dar centura cu diamante nu trebuia căutată în țara cangurilor, ci în America. La 10 mai 1890, fostul fierar din Cornwall coboară dintr-un vapor la San Francisco, în California. Bob împlinise 28 de ani și gloria după care alergase părea că nu-i va surîde niciodată. Dar ambiția englezului avea să fie răsplătită din plin, mai repede decît se aștepta.

După cîteva victorii fără prea mare importanță, Fitzsimmons se hotărăște să joace o carte mare: îl provoacă la un meci pentru titlul mondial la categoria mijlocie pe deținătorul centurii, Nonpareil Jack Dempsey (a nu se confunda cu marele Jack Dempsey, campionul mondial al «greilor», care, la data aceea, încă nici nu se născuse). Partida Fitzsimmons — Nonpareil Dempsey a avut loc la 14 ianuarie 1891, la New Orleans. Bob a boxat ca un mare maestru și a cîștigat prin k.o. tehnic în cea de-a 13-a repriză. Steaua sa norocoasă a ieșit din nori și a început să strălucească din ce în ce mai puternic. La vîrsta cînd o bună parte dintre boxeri se gîndesc să pună mănușile în cui, Fitzsimmons abia începea fulminanta sa carieră. Abe Congle, James Farrell, Joe Godfrey, Jerry, Slatterry, Milard Zender, Jack Hickey, Phil Mayo, Frank Kellar, Dan Creedon, Peter Maher și alți pugiliști cunoscuți ai timpului, «mijlocii», «semigrei» și «grei», cad trăzniți de loviturile ca de baros ale fostului fierar.

Setea de glorie a lui Fitzsimmons nu mai are limite. Abandonează titlul la «mijlocie» și, în anul 1897, îndrăznește să-l provoace pe marele James Corbett pentru titlul mondial la categoria grea, deși era trecut

IREUL MAGIC“

brizio, Pazotti, Sanna, Freschi, Lasandro, Bentini, Varone, Crespan şi Bambini. Echipa Italiei va întîlni la 6 aprilie la Annecy, echipa Franţei (amatori).

• Sandro Mazzinghi (Italia), campionul european al categoriei mijlocie-mică, se pregăteşte intens la Florenţa. El îl va întîlni la 18 mai la Milano, pe sud-coreeanul Ki So, care, după cum se ştie, acum doi ani l-a învins la puncte, la Seul, pe Nino Benvenuti! În cazul că va termina victorios, Mazzinghi va boxa după cîteva luni cu Griffith, la New York.

• Fostul campion mondial de box la categoria uşoară, italianul Duilio Loi, a fost acţionat în judecată pentru a plăti suma de 3 milioane de lire datorate unei bănci din Milano. Loi, care s-a împrumutat acum cîţiva ani, nu a plătit dobînzile cuvenite.

• După cum se ştie, italianul Burruni este noul campion european de box la categoria cocoş. Forul european l-a desemnat şalanger oficial la titlu pe compatriotul său Franco Zurlo. Acesta a făcut parte, cu ani în urmă, din echipa de amatori a Italiei, care a întîlnit la Bucureşti echipa României (5—5). A fost învins atunci la puncte de Puiu Nicolae.

• Sud-coreeanul Kim Ki So, campion al lumii la categoria mijlocie-mică, a boxat la Tokio cu japonezul Akasaka. Net superior, Kim a obţinut victoria la puncte, după 10 reprize.

JOE FRAZIER campion ?

Se părea că victoria prin K.O. realizată de «greul» Joe Frazier în faţa lui Buster Mathis nu va fi recunoscută ca oficială pentru campionatul mondial, decît de comisia de box a statului New York, care se află în conflict cu forul internaţional W.B.A. Dar iată că, după această comisie, alte organe oficiale ale boxului profesionist mondial au declarat că-l recunosc pe Joe Frazier — fostul campion olimpic de la Tokio — drept campion al lumii şi înlocuitor al lui Cassius Clay. Pînă în prezent, 5 comisii îl acceptă campion pe Frazier. Este vorba de forurile pugilistice ale statelor New York, Massachusetts, Illinois, Maine şi Pennsylvania. O adevărată explozie de nedumerire a fost înregistrată în rîndurile specialiştilor cînd comisia de box a statului Pennsylvania l-a recunoscut drept posesor al centurii mondiale pe Frazier. De ce? Pentru că această comisie este afiliată la forul suprem, W.B.A. Se pare că în boxul american există, la ora actuală, un mare haos în ceea ce priveşte această problemă. După unele comisii, Joe Frazier este campion, după altele el nu este decît şalanger, iar după altele, adevăratul campion continuă să fie Cassius Clay.

W.B.A. va organiza la 27 aprilie, la Oakland, finala campionatului mondial — «versiunea oficială» — în care se întîlnesc Jerry Quarry şi Jimmy Ellis. Desigur, acest lucru va încurca situaţia şi mai mult.

Cei care vor scrie după mulţi ani istoria boxului şi mai ales despre luptele pentru supremaţie la categoria grea, vor trebui să consume multă cerneală pentru a-i lămuri pe cei care vor dori să ştie care a fost adevărata situaţie în ierarhia mondială între anii 1967—1969...

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (V)

de prima tinereţe, iar înălţimea şi greutatea sa nu erau cele mai potrivite pentru o asemenea tentativă.

În ciuda handicapului de vîrstă, înălţime şi greutate (Fitzsimmons 35 de ani, 1,77 m, 76 kg; Corbett 31 ani, 1,82 m, 83 kg); fenomenalul boxer englez reuşeşte să cucerească titlul de campion mondial la toate categoriile, învingîndu-l pe Corbett prin k.o. în rundul 14 al meciului care a avut loc la 17 martie 1897, la Carson City, în Nevada. În capitolul trecut am făcut o scurtă descriere a acestei partide care a pus capăt carierei faimosului «Gentleman Jim» şi, în acelaşi timp, l-a urcat pe Fitzsimmons în vîrful piramidei boxului mondial.

BOB FITZSIMMONS

Se spune, însă, că este mai greu să aperi un titlu decît să-l cucereşti. De acest lucru avea să se convingă şi Bob Fitzsimmons peste doi ani, la 9 iunie 1899. În ziua aceea, la Coney Island, în statul New York, (37 de ani, 76 kg) a încercat să-şi apere centura în faţa tînărului american Jim Jeffries (24 de ani, 93 kg).

Iată cum s-a desfăşurat cea de-a 11-a repriză, în care s-a hotărît soarta partidei. La sunetul gongului, Fitzsimmons s-a ridicat încet de pe scaun şi a pornit la atac. Dar mişcările sale nu mai au rapiditatea tinereţii. Anii care s-au aşezat pe umerii săi îl apasă fără milă ca doi saci cu nisip. Jeffries îşi dă seama că leului

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (V)

din faţa sa i-au căzut dinţii şi-l aşteaptă calm pentru a-i da lovitura de graţie. Două drepte ucigaşe izbesc pieptul lui Bob în dreptul inimii. Englezul se retrage respirînd greu. Jeffries, însă, îl urmăreşte şi o stîngă la carotidă, urmată imediat de alta în torace, îl fac covrig pe Fitzsimmons. Acesta, disperat, încearcă o contră de dreapta la maxilar, dar americanul, foarte sprinten, eschivează şi răspunde magistral cu o stîngă la cap, dublată de o dreaptă înfiorător de precisă şi puternică în vîrful bărbiei. Bob Fitzsimmons cade ca trăznit la podea şi arbitrul George Siler îşi face datoria, numărîndu-l. Simplă formalitate. Englezul nu se mai poate dezlipi de podea decît cu ajutorul secunzilor. Campionul mondial al «greilor» se numeşte acum Jim Jeffries!

La 25 iulie 1902, la San Francisco, Fitzsimmons a încercat să-şi recucerească titlul. Fără succes, însă. Jeffries l-a învins în rundul 8, din nou prin k.o.

De obicei, meciurile care se sfîrşesc astfel pun capăt marilor cariere. Dar «Pipernicitul din Cornwall» nu şi-a spus încă ultimul cuvînt în box. La 4 noiembrie 1903, în oraşul San Francisco, la vîrsta de 41 de ani, Bob Fitzsimmons a devenit din nou campion mondial, de data aceasta la categoria semigrea, învingîndu-l la puncte, în 15 reprize, pe George Gardner. Se spune că această partidă a fost o adevărată demonstraţie de măiestrie tehnică şi tactică a bătrînului Bob. Peste doi ani, însă, la 20 decembrie 1905, tot la San Francisco, el va pierde şi acest titlu, fiind învins prin k.o. de către Jack O'Brien.

Bob Fitzsimmons, acest senzaţional pugilist englez, care de-a lungul carierei sale a fost campion mondial la «mijlocie», «semigrea» şi «grea», a boxat pînă la vîrsta de 51 de ani. A murit la 22 octombrie 1917, la Chicago.

În anul 1954, celebrul campion englez a fost ales şi el în Casa de Onoare a Boxului, alături de alte figuri ilustre ale ringului mondial, cu care vom face cunoştinţă în numerele viitoare.

(Va urma)

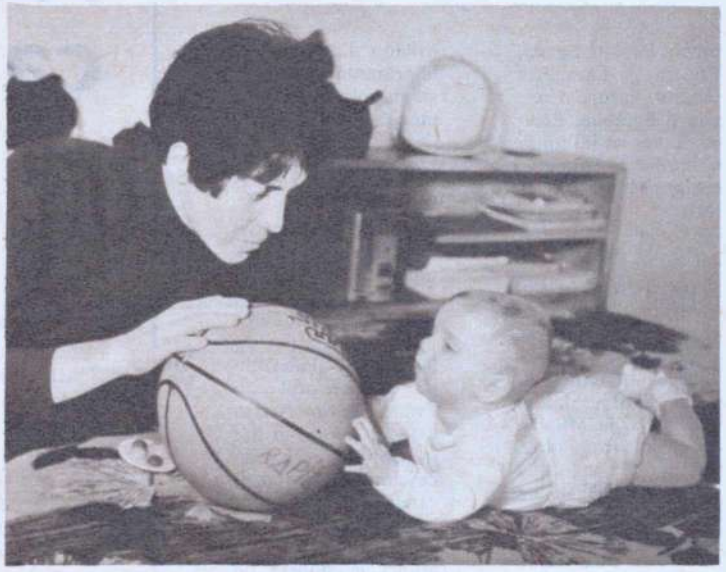

ÎN «PISTA CUBIERTA»

Frigul din această iarnă a luat cu asalt și paralela 40. O dovadă o constituie și instantaneul luat în Pista Cubierta din Madrid, unde au fost găzduite campionatele europene de atletism. Iat-o pe recordmana noastră la 80 m garduri, destul de infofolită, în timpul unui antrenament de acomodare. Dar locul V în Europa la 80 m garduri a făcut-o pe VALERIA BUFANU să uite repede frigul.

magaz

ACLIMATIZARE TIMPURIE

Se pare că baschetbalista ANCA RACOVIȚĂ, de la Rapid București, intenționează de pe acum să-și pregătească o demnă urmașă în echipă. După îndelungi căutări, atenției sale i s-a impus chiar Ioana, fiica sa, despre care spune că este dotată excepțional pentru jocul la panou. Privind-o, însă, pe micuța... sportivă, am putea crede că i-ar place mai mult... înotul.

UN NOU CAMPION LA ÎNĂLȚIME?

Nu! Dacă veți privi mai atenți fotografia nu vă va fi greu să-l recunoașteți pe unul dintre cei mai buni rugbiști ai noștri din ultimii ani, ALEXANDRU PENCIU. După cum se poate vedea, celebrul nostru maestru al balonului oval atacă stacheta cu un autentic curaj de rugbist, încercînd să ne... demonstreze o «ventrală» à la **Brumel**.

de pretutindeni

● Fiica antrenorului Helenio Herrera, Rocho, în vîrstă de 9 ani, a participat recent la un spectacol televizat, ca dansatoare. Tînăra balerină, care a evoluat într-un dans clasic spaniol, a lăsat o frumoasă impresie specialiștilor.

● Legea anti-doping este aplicată cu mare severitate în Belgia. Recent, Federația belgiană de ciclism a acționat în judecată 7 alergători care, pînă la noi dispoziții, nu vor mai avea dreptul să participe la nici o cursă.

● Ziarul «Corriere dello sport» a publicat de curînd viața celebrului fotbalist italian Piola. Fostul centru atacant al lui Lazio și al «squadrei azzurra» a jucat cu ani în urmă și în România, împotriva echipei naționale a țării noastre. Fotbaliștii italieni au cîștigat atunci cu 1—0, prin punctul marcat de Colaussi, în urma unei pase primite tocmai de la Piola.

● Cunoscutul arbitru francez de box Gondré, care a fost și la București, a făcut o deplasare inutilă la Birmingham. El trebuia să conducă meciul dintre profesioniștii Duran și Swift, pentru titlul european la categoria mijlocie. Duran, însă, nu a acceptat să urce în ring, pe motiv că acesta nu avea dimensiunile regulamentare (era prea mic).

● 34 de ziariști specialiști în baschet l-au desemnat pe Alain Gilles (27 de voturi) drept cel mai bun baschetbalist din Franța pe anul trecut. În 1966, titlul acesta fusese cîștigat de Michel Deray.

● Celebrul atlet australian Ron Clarke a anunțat că după J.O. se va retrage din activitatea competițională internațională. Motivul? Iată-l pe cel declarat: **«Antrenamentele extrem de dure și concursurile numeroase mă țin departe de familia mea. Nu voi mai concura în străinătate. Voi alerga numai pentru echipa clubului meu, în competiții locale».**

● La Jocurile Olimpice de vară de la Ciudad de Mexico vor fi decernate 1067 de medalii olimpice de aur, argint și bronz.

SPORTUL INSPIRĂ ARTA

Tinereasca încleștare sportivă de pe stadioane și din sălile de sport a inspirat încă din cele mai vechi timpuri și continuă să-i inspire și în zilele noastre pe artiștii îndrăgostiți de mișcare, de întrecerea loială a tinerilor voinici și sănătoși. Din Tg. Mureș am primit două fotografii care ne înfățișează ultimele lucrări inspirate din sport ale sculptorului IOSIF NAGY. Vi le prezentăm: în stînga, luptătorul Francisc Ballo, iar în dreapta, cunoscutul fotbalist Tiberiu Bone.

micromotive sportive

— Tușa: terenul de joc al... rezervelor.
— Ce părere am? Spune-mi scorul și-ți dau pronosticul.
— Calul de dar nu se caută la... minere.
— Dă-mi un... foc, zise panoul către țintaș.
— Rafinatul la meci, cînd e gol: «Nuuud! Nuuud!»
— Joacă fotbal cu căldură, cînd are... temperatură.
— Dacă i se spune că e un jucător slab, de ce nu se îngrașă?
— Vrea să-l întreacă pe Randy Matson. Acum are 125 kg!
— Angajament: mă las de disc, preferînd... magnetofonul.
— Programul unui înotător: 8—10 fluture, 11—13 delfin, 15—18... somn.
— De cînd a auzit că-i bine crescut, vrea să se apuce de... baschet.

Titi GHEORGHIU — Vaslui

sportiv

TIR CU ARCUL

Unul dintre sporturile care au cunoscut o largă răspîndire în ultimii ani este tirul cu arcul. Tot mai numeroşi sînt cei care şi-au făcut o pasiune din a trimite cu agerime săgeţile în centrul ţintei. Fotografia de faţă ne-o prezintă pe arcaşa fruntaşă IRENA SZYDLOWSKA (Polonia).

«FAIR-PLAY FEMININ»

Deşi le-a... suflat, cum se spune, medalia de aur, schioarea canadiană NANCY GREENE a primit cele dintîi felicitări după succesul olimpic de la Grenoble chiar de la învinsele sale, Annie Famose (Franţa) şi Fernande Bochatay (Elveţia). Iată-le pe cele trei sportive într-o fotografie pe care noi am numit-o «Fair-play feminin». De la stînga, la dreapta: Annie Famose, Nancy Greene şi Fernande Bochatay.

Oare se va realiza cîndva şi o fotografie în care să-i vedem pe fundaşii unei echipe de fotbal sărutîndu-l pe înaintaşul formaţiei adverse care a înscris unicul gol al partidei?

60 000 DE TRĂGĂTORI!

Iată o imagine care i-ar putea băga în sperieţi pe toţi... «decarii» de pe ţintele trăgătorilor. Fotografia a fost realizată la uriaşul poligon «Bisley», unde se află centrul naţional de tir al Angliei. Anual, pe această grandioasă bază sportivă se antrenează 60 000 de trăgători de toate vîrstele.

... CICLIŞTILOR!

Olanda nu este cunoscută numai ca o ţară a lalelelor, ci şi ca o «ţară a cicliştilor». În onoarea acestora, sculptorul olandez Baynes a executat această interesantă lucrare pe care a intitulat-o «Vouă celor care pedalaţi!».

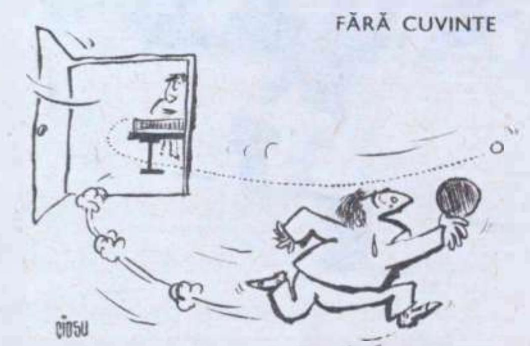

FINIŞUL LUI GAMMOUDI

Iată-l pe atletul tunisian Mohamed Gammoudi cîştigînd ediţia de anul acesta a tradiţionalului «Cros al Naţiunilor». Această competiţie, desfăşurată pe hipodromul din Tunis, a mobilizat la start elita fondiştilor atletismului mondial. Victoria a revenit, însă, gazdelor, prin excelentul Gammoudi, care a parcurs cei 12 kilometri ai crosului în 35 : 25. Pe locurile următoare s-au clasat alergătorii englezi Hill şi Fowler.

FĂRĂ CUVINTE

Desen de **CONSTANTIN CIOSU**

Un autograf, vă rog!
— . . .

— Un autograf, vă rog!
— Cu plăcere...

Desen de **OCTAVIAN COVACI**

FAVORIȚI OLIMPICI

FORȚA — deviza aruncătorului

(vorbește MATSON)

De fiecare dată cînd texanul Randy Matson ia bila de metal în mînă recordul mondial este amenințat. În iarna anului 1967 acest gigant, avînd înălțimea de doi metri și greutatea de 118 kg, a expediat greutatea la 21,52 metri, egalînd recordul său mondial, stabilit în aer liber pe stadionul colegiului din Texas la 8 mai 1965. Mai tîrziu, la unul din concursurile de primăvară, el stabilește un nou și excepțional record mondial — 21,78 m.

Se spune că la 12 ani Randy avea forța unui adolescent de 18 ani.

În anul 1963, a luat pentru prima dată în mînă greutatea de seniori. Primul rezultat a fost modest — 16,30 metri. Dar după două luni, la campionatul S.U.A., el realizează 18,53 m., ocupînd locul patru. Anul următor Matson devine campion național, întrecîndu-l pe recordmanul mondial Dallas Long. La Jocurile Olimpice de la Tokio cucerește medalia de argint. În anul 1965 Randy nu mai are concurenți. 29 concursuri și 29 victorii. În rîndul acestora seria de recorduri mondiale: 20,70; 21,05 și 21,52 metri. În prezent i se prezice un rezultat de peste 23 metri.

Nu se poate spune că Randy practică exclusiv această probă. El joacă baschet sau fotbal american cu o plăcere și mai mare. Antrenorii echipelor profesioniste, literalmente «îl vînează». Randy rămîne însă credincios atletismului, concurînd în echipa micului său colegiu A&M (agricultură și mecanică) din Texas. El a respins pînă acum 43 de propuneri avantajoase din partea diferitelor universități. Nici chiar fostul recordman mondial Parry O'Brien nu a reușit să-l convingă să vină la Los Angeles.

Matson are o conformație fizică extrem de proporționată pentru un aruncător de greutate: este înalt, are brațe lungi, cu o rază de acțiune colosală, cu mîini și degete puternice. Are reflexe nervoase excelente, o conectare armonioasă a mușchilor în procesul de mișcare și o capacitate explozivă uimitoare (îndeosebi dacă ținem seama de talia și complexul său fizic). Matson dispune și de o viteză excelentă: 100 m — 11,0 sec.

La Mexico, Randy Matson va fi capabil să expedieze greutatea la 22 metri și discul la 66 metri (este și un foarte bun discobol). Acest lucru se va produce cu condiția ca el să-și schimbe puțin firea blîndă care-l caracterizează. Expertul american în domeniul atletismului C. Nelson consideră că Matson nu posedă încă acel elan «fioros» de a învinge, care-l stăpînește pe O'Brien.

La toate interpelările, însă Randy Matson răspunde laconic: **«Voi arunca greutatea încă zece ani».**

ÎNĂLȚIMEA va favoriza... LUNGIMEA

(speră OVANESIAN)

Una din marile speranțe ale atletismului sovietic pentru Jocurile Olimpice de la Ciudad de Mexico este săritorul Igor Ter-Ovanesian. Vechi specialist al acestei probe și deținător al titlului de campion european cu o săritură de 8,31 m, duelurile sale cu campionul mondial Ralph Boston au constituit de multe ori cheia performanțelor obținute de cei doi atleți.

La ediția precedentă a Olimpiadei, rivalitatea dintre cei doi sportivi a fost tranșată în favoarea... unui al treilea — englezul Lymn Davies, căruia i-au convenit — se pare — condițiile atmosferice grele în care s-a disputat proba, deoarece a repetat această performanță, doi ani mai tîrziu, la «europenele» de la Budapesta, cînd în aceleași condiții s-a clasat tot înaintea lui Igor Ter-Ovanesian.

Săptămîna preolimpică de anul trecut din capitala aztecă pare să-i fi fost însă lui Igor de bun augur. El a reușit să egaleze, cu o săritură de 8,35 m, recordul mondial deținut de Boston și să-l corecteze pe cel european. Credem că acest fapt este de natură să-l facă a privi cu mult optimism confruntarea decisivă din vară.

În încheiere, un sumar al calităților și performanțelor: vîrsta — 30 ani; greutatea — 76 kg; înălțimea — 1,86 m; corecordman mondial — 8,35 m.

Itinerar turistic

ÎN JURUL ARCULUI CARPATIC

Continuàm, in acest numär, parcurgerea itinerariilor turistice din România.

De data aceasta cititorul ne va însoți pe un traseu mai lung, desfășurat pe sub poalele Carpaților, de la Ploiești pînă la Focșani și în țara Vrancei, înscriindu-ne pe un segment de cerc care unește Carpații meridionali de cei orientali.

De la Ploiești drumul se asterne prin zona marilor podgorii de la Valea Călugărească, nume cu rezonanțe care au trecut de hotarele țării, și nu peste mult intîlnim noul Combinat de vinificație, o adevărată cetate a vinurilor alese. După cîteva zeci de kilometri pe asfalt, trecînd prin Albești, Mizil, Săhăteni, Clondiru, Ulmeni, Stîlpu, așezări bogate, de oameni harnici și primitori, ajungem la Buzău, oraș cu peste 80 000 locuitori și care s-a dezvoltat cu repeziciune în anii puterii populare, datorită industriilor moderne create aici. De altfel, Buzăul este un oraș vechi, pomenit încă din 1431 în hrisoave ale negustorilor brașoveni. Turistul va putea vizita cu bune foloase muzeul de istorie din Str. Unirii 145 sau biserica episcopală înălțată pe la mijlocul secolului XVII, unde a ființat o veche școală românească și una din cele mai vechi tipografii din partea locului. Șoseaua și calea ferată care se ramifică la ieșirea din Buzău se îndreaptă spre munți. În sus de apa Buzăului turistul va avea prilejul să facă cunoștință cu cîteva curiozități ale naturii, ieșite din comun. La Berca, nu mai departe de 30 km după ieșirea din oraș se va afla în fața unui impresionant fenomen, «vulcanii noroioși», ale căror izbucniri din adîncuri se pot vedea din depărtări datorită activității gazelor din zăcămintele petroliere. La Sărata Monteoru poate fi vizitată o altă curiozitate — «mina de petrol», declarată de asemeni monument al naturii.

Întreaga vale a Buzăului este o revărsare de frumuseți naturale — munți semeți, păduri bogate, peisaje de neuitat. Se întîlnesc așezări cu nume tainice, coborîte din legendele poporului, cum sînt Pătîrlagele, despre care legenda spune că și-ar trage numele de la un slujitor al domniei, Pătru, care în vremuri de demult prindea feciorii cu arcanul pentru oaste sau Înșelata, a cărei denumire ar fi legată de întîmplările din viața Doamnei Neaga, urmărită de turci, ea a poruncit să se potcovească copitele cailor cu potcoave țintuite invers, vicleșug cu care i-a înșelat pe urmăritori.

La Siriul se află un imens osuariu în care odihnesc eroi necunoscuți ai primului război mondial. Harțag este o așezare care-și află originea numelui de la «harțagul» (lupta) pe care Mihai Viteazul l-a purtat aici cu turcii. La izvoarele Buzăului ne apropiem de muntele Ciucaș, loc prielnic pentru schi și alpinism, cu o cabană primitoare.

Traversînd prin mijlocul unor frumuseți de o măreție fără seamăn străbatem munții Buzăului și ajungem pe Valea Teleajenului, oprindu-ne la vestita cabană Cheia, performanță invidiată de orice turist încercat.

Urmîndu-ne drumul pe șoseaua națională spre Focșani, intîlnim comuna Pietroasele — intrată în istoria culturii mondiale prin valoarea inestimabilă a tezaurului de aur vizigot cunoscut sub numele de «Cloșca cu puii de aur».

La 31 km de Buzău ajungem în orașul Rîmnicul Sărat, în care dăinuiește biserica Piatra, ctitorie a lui Ștefan cel Mare, iar la mânăstirea înălțată de stolnicul Mihail Cantacuzino vizitatorul va stărui cu admirație în fața unui interesant și valoros ansamblu de fresce murale.

Nu departe, în satul Dragoslaveni, casa memorială Alexandru Vlahuță îi va reține de asemeni atenția.

Orașul Focșani se va ivi după vreo 38 km. Pomenit în hrisoave încă din anul 1482, vechi punct de hotar dintre Moldova și Țara Românească, orașul de pe malul Milcovului capătă în zilele noastre un pronunțat profil industrial, oferind în același timp multe puncte de atracție: muzeul de istorie, muzeul de etnografie, monumentul Independenței, bisericile Domnească și Sf. Ioan, înălțate în sec. XVII.

De aici se ajunge curînd în Țara Vrancei, trecînd prin vestitele podgorii ale Odobeștilor, cunoscute încă din evul mediu. Negustorii străini, după cum se știe, aduceau de aici «grasa de Odobești» sub pază puternică de parcă ar fi fost aur.

Sate frumoase, cu case curate, oameni primitori care știu să omenească pe călător, ziua ori noaptea, și care știu să și povestească multe, au un folclor bogat și un artizanat cu faimă. Sîntem doar în patria Mioriței...

La Vizantea se află mânăstirea ctitorită de Ieremia Movilă, iar la Soveja străjuiește mausoleul care evocă luptele crîncene purtate aici în primul război mondial. Cabana Zboina de la Soveja primește cum se cuvine pe turiști. Țara Vrancei oferă sportivilor și alte satisfacții, în afară de drumeție: iarna se poate schia în multe locuri, iar în timpul anului în apele limpezi de munte se poate pescui păstrăvul, cleanul și mreana. O atracție de seamă o constituie și vînătoarea, Vrancea fiind un adevărat tezaur cinegetic. Iepuri, vulpi, mistreți, căprioare, urși, cocoși de munte se ivesc în calea vînătorilor sportivi care vor trăi aici zile încărcate cu amintiri și de... trofee!

Ion PREDA
și
Ion Valeriu POPA

POȘTA redacției

GHEORGHE NICA — Comuna Valea Nucarilor. În planul al doilea al fotografiei pe care ne-ați trimis-o nu este vorba de o «plantație», cum ați crezut dumneavoastră, ci sînt miile de spectatori care asistau la întrecerile de la trambulina olimpică de la Grenoble. Așadar, «populație», nu... «plantație»!

TEODOR RAȘCA — Timișoara. Felicitări! Ați cîștigat ambele pariuri. 1) Cu 8 ani în urmă, Steaua, pe atunci C.C.A., a jucat la București, pe stadionul «23 August», cu celebra Internazionale Milano, pe care a învins-o cu 2—0. Numai că atunci Inter nu era o formație «mare», cum a devenit peste cîțiva ani. 2) În 1957, Steaua a jucat trei meciuri cu Borusia Dortmund, în cadrul C.C.E. În prima partidă, disputată la Dortmund, gazdele au cîștigat cu 4—2. În cea de a doua, la București, victoria a revenit campioanei noastre cu 3—1. Cel de-al treilea joc a avut loc la Bologna; Borusia a cîștigat din nou cu 3—1.

GENU BRĂDESCU — București. 1) Fotbalistul Sorin Avram, de la Steaua, s-a născut la Bacău, la 29 martie 1944. Nu vă speriați, memoria dumneavoastră este bună. Sorin a făcut parte din echipa României care a cucerit trofeul U.E.F.A. pentru juniori în 1962. 2) Gheorghe Constantin s-a născut la 14 decembrie 1932.

PETRU AVRAM — Cluj. Iată rezultatele obținute de luptătorii români la «mondialele» de la Yokohama, 1961: Valeriu Bularca — aur, Dumitru Pîrvulescu și Ion Cernea — argint, Gheorghe Popovici — bronz, Ion Țăranu — locul IV.

IONICĂ ANDREI — Iași. Doriți să vă reamintim meciurile care i-au adus echipei noastre reprezentative de handbal titlul mondial la Praga, în 1964. Vă răspundem cu multă plăcere: România — U.R.S.S. 16—14 (7—8); au urmat apoi 18—10 (11—7) cu Norvegia, 36—12 (16—7) cu Japonia, 25—15 (10—7) cu Danemarca, 16—15 (9—7) cu Cehoslovacia și 25—22 (14—13), în finala, cu Suedia.

VASILE ABRUDAN — Zalău. Pentru documentarea dumneavoastră fotbalistică doriți să aflați care au fost golgheterii campionatului nostru de fotbal în perioada anilor 1950—1956. Notați-i: 1950 — A. Rădulescu (Rapid) cu 18 goluri, 1951 — G. Vaczi (I.C.O.) cu 21 de goluri, 1952 — T. Ozon (Dinamo București) cu 17 goluri, 1953 — T. Ozon (Dinamo București) cu 13 goluri, 1954 — Al. Ene I (Dinamo București) cu 20 de goluri, 1955 — I. Ciosescu (Știința Timișoara) cu 18 goluri, 1956 — I. Alexandrescu (Steaua) cu 18 goluri.

ION NEGRU — Constanța. Celebrul fotbalist Eusebio a împlinit anul acesta, la 25 ianuarie, 26 de ani. S-a născut în localitatea Lourenco Marques din Mozambic. El are 1,75 m înălțime.

ADRIAN NACU — Timișoara. Patinatoarea Gabriele Seifert, din R.D. Germană, a cîștigat pentru prima dată titlul de campioană a țării sale în anul 1961, la Dresda. Ea a învins-o atunci pe fosta campioană Heidi Steiner. Cînd a cucerit primul său titlu de campioană națională, Gabriele avea doar 12 ani!

SANDU IONESCU — Buzău. Sînteți greșit informat. La campionatele mondiale de volei care au avut loc la Paris în anul 1956 titlul a fost cîștigat de echipa Cehoslovaciei. 2) Regretatul boxer francez Marcel Cerdan, pe care l-ați văzut nu de mult la «careul magic» de la televizor, a fost campion mondial la categoria mijlocie în anul 1948.

SPORT

COLEGIUL DE REDACȚIE

Matei ASLAN (Matty), Dimitrie CALLIMACHI (redactor responsabil), Ioan CHIRILĂ, Nicolae MĂRĂȘESCU, Nicolae NEDEF, Angelo NICULESCU, Paul OCHIALBI, Paul ROMOȘAN, Rodica ȘICLOVAN.

Prezentarea grafică: Mircea PATRICHI. Tehnoredactor: Gh. DEDIU. Corector: Gh. RANETTI. Tiparul: Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII.

Redacția și administrația: str. Vasile Conta 16, București — 22. Telefoane: 11 91 13 și 11 10 05. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; 1 an — 60 de lei.

43 806

2,50 LEI

ȘUT PESTE
...OBSTACOL

La ora cînd apare această copert (Steaua — Dynamo Berlin 16—12 Mihai Marinescu — în fotografie, î duel cu Zimmerman — și colegii să poartă sau nu tricourile de campior ai cluburilor europene de handbal. Ră mîne ca dv. să le confirmați (sau nu această investitură, în funcție de rezul tatul de la Frankfurt.

Foto: Paul ROMOSAN

SPORT